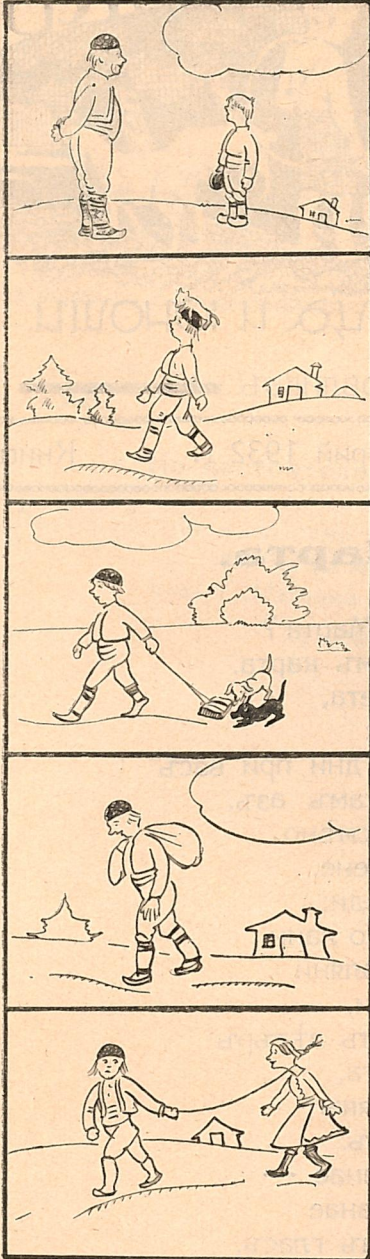

Будаланчо.

Имало едно момченце. То било много глупаво, затоа всички го наричали Будаланчо. Веднажъ Будаланчо отишгълъ у баба си. Когато се върналъ, баща му го попиталъ:

— Будаланчо, какво ти даде баба ти?

— Даде ми да донеса на мама една игла.

— Де е тя?

— Мушнахъ я въ една кола сѣно, за да я не загубя, а после я дирихъ, дирихъ и не можахъ да я намѣря.

— Ехъ, мой синко, — казалъ бащата, че ти да бѣше я задѣналъ на шапката си. Тогавя нѣмаше да я загубишъ.

— Добре, татко, другъ пжтъ така ще направя.

Отишгълъ Будаланчо пакъ у баба си. Когато се върналъ, баща му го попиталъ дали му е дала нѣщо баба му.

— Даде ми, — рекълъ Будаланчо. — Кученце ми даде.

— Де е то?

— Падна на пжтя и се уби.

— Какъ така?

— Бѣхъ го задѣналъ на шапката си, както ти ме научи, а то взе, че падна и се уби.

— Ехъ, мой синко, — рекълъ бащата, — трѣбваше да отпашешъ ремъчето си, да вържешъ кученцето за врата, да го поведешъ следъ себе си и да му викашъ: „Къчи, къчи, къчи“!

— Добре, тате, другъ пжтъ така ще направя.